“Que si han dit, que si pensaran...”

Com més amunt s'alça l'estàtua, més dur i perillós és després el cop quan cau. (Solc, 269)

11 d'agost

Sentim parlar de supèrbia, i potser ens imaginem una conducta despòtica, asservidora: una gran remor de veus aclamatòries i el triomfador que passa, com un emperador romà, per sota els alts arcs, amb el gest d’acotar el cap, no fos cas que el seu front gloriós arribés a tocar el marbre blanc.

Siguem realistes: aquest orgull només es pot donar en una fantasia esbojarrada. Hem de lluitar contra unes altres formes més subtils, més freqüents: l'orgull de preferir la pròpia excel·lència a la del proïsme; la vanitat en les converses, en els pensaments i en els gests; una susceptibilitat gairebé malaltissa, que se sent ofesa amb paraules i accions que de cap manera no signifiquen un greuge.

Tot això sí que pot ser, i ho és, una temptació corrent. L'home es considera a si mateix com el sol i el centre dels qui són al seu voltant. Tot ha de girar al seu entorn. I no és estrany que recorri, amb el seu afany morbós, fins a la simulació del dolor, de la tristesa i la malaltia, per tal que els altres el curin i l'afalaguin.

(...) En aquesta aventura desgraciada, la seva amargor és contínua i mira de produir desassossec en els altres:

perquè no sap ésser humil, perquè no ha après a oblidar-se de si mateixa per lliurar-se, generosament, al servei dels altres per amor de Déu. (Amics de Déu, 101)

pdf | document generat automàticament des de https://dev.opusdei.org/ca/dailytext/que-si-han-dit-que-si-pensaran/ (12/08/2025)